

Midfaste – 1. tekstrække

Nygårdskirken 30. marts 2025, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 6,1-15

Salmer: 751; 298; 471; 330; 192, v.7; 11

Tak Gud, fordi du deler dig selv med os! Amen.

Gudstjenestens højdepunkt – hvad er det? Er det prædikenen? Måske! Eller salmerne: At synge de gode, gamle, man kender? Eller velsignelsen, når den lyses over os alle til sidst? For mange er *nadveren* gudstjenestens højdepunkt! Dér er det særligt højtideligt og dér sker der noget *konkret* med os: Vi *får* noget af Gud, et par dråber vin – et miniaturebrød. Ganske lidt – men det styrker så meget! Vi går opløftede fra nadveren – lidt lettede for noget usynligt tungt, vi bar på. Noget i den retning kan man opleve, hvis de går til alters. Og sådan har det altid været, når mennesker har mødt Jesus: Man *får* noget i det møde – får støtte til at gå videre med sit liv! Nu er det jo ikke sikkert, du ligefrem synes, du har *mødt Jesus*, når du har deltaget i nadveren. Måske er det mere dét at samles dér på knæfaldet i et *fællesskab*: Her er alle *lige* – der er ikke forskel på rig og fattig, syg og rask, stærk og svag. Alle er vi ét dér – alle er vi lige dér! Og

Midfaste – 1. tekstrække

også dét giver styrke og tro på at livet måske så går an alligevel! Vi har hørt beretningen i dag, om dengang Jesus bespiste fem tusind mennesker på én gang. Der var nok heller ikke mange i dén store flok, der egentlig helt konkret mødte Jesus! Men der må have været en god atmosfære af fred og tryghed og fællesskab, som styrkede dem alle sammen – om de så kun så et fjernt glimt af én, som nogle *sagde* var Jesus – eller om de slet ikke så noget som helst *andet* end hinanden og sad og nød det, dér i det bløde grønne græs: *Livsbekræftende* – det var det! Og styrken og opmuntringen kom nok ikke så meget af selve måltidets ingredienser: Der var fem bygbrød (de er meget tørre og hårde) og to fisk (sikkert også tørrede) fra en lille drengs daggamle madpakke! Og hvad er det til så mange, som disciplen Andreas spurgte? – og hvad sådan et mirakel går ud på er der ingen, der ved. Men det minder rigtig meget om det vi erfarer, når vi holder nadver i gudstjenesten: Der er ikke meget *mad* i nadveren – men der er livsnæring! Det er symbolsk og underligt og om Jesus er til stede eller ej kan vi heller ikke *vide*! Men atmosfæren, fællesskabet – trygheden i at her skal man ikke stå til regnskab, her skal man ikke præstere – her *får* man! - dét er der! Det

Midfaste – 1. tekstrække

er Jesus-effekten! Det er sådan det er, når han er til stede! Og nej, det er ingen vidensbaseret dokumenteret effekt; det handler om at åbne sig i *tillid*, tage imod i god *tro* og *erfare* en forskel. *Gør det hver gang I spiser sammen og deler brødet og vinen med hinanden – så er jeg i det!* Sådan sagde han selv for 2000 år siden, og det har vi gjort – på samme måde som han selv gjorde det dengang: Jesus delte alt godt også det gode måltid med alle – ja, alle uden personsanseelse samlede han i sit fællesskab, om sit bord – og delte dét med dem, som genoprejste deres menneskeværd, gav livsmod, tro og håb. Og i 2000 år har så mange oplevet, hvordan det har gjort den samme forskel for dem: At man hos Jesus får del i det allerstørste og stærkeste, der findes – bliver ét med selve livets kilde. For Jesus giver ikke blot en dråbe vin og en krumme brød – *han er i det*, giver sig *selv*, sit hjerteblood, sin livskraft! Det er lægedom for tvivl og frygt: Det er andel i tilgivelsens og kærlighedens liv i - overflod, i evighed. Jesus giver – så alle *vi* ganske gratis trygt kan give videre!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.